

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce **J. Č.**, zastoupeného JUDr. Jindřichem Erlerem, advokátem se sídlem Most, Moskevská 1/14, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oblastnímu oddělení cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem, oddělení cizinecké policie v Chomutově**, se sídlem Chomutov, Pražská 4510, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2005, č. j. 15 Ca 25/2005 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jindřicha Erlera **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované, spočívající v neskončeném správním řízení o jeho žádosti ze dne 30. 10. 2000 o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodů sloučení rodiny a z důvodů humanitárních. Krajský soud vycházel z názoru, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když o stěžovatelově žádosti nerozhodla, neboť stěžovatel byl v rozhodné době stále žadatelem o udělení azylu, protože o jeho žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra o neudělení azylu dosud nebylo rozhodnuto. Podle ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) se tento zákon nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu a azylanta, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Žalovaný

tak nemohl po podání žaloby (opravného prostředku) v řízení o udělení azylu postupovat podle ustanovení § 50 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“) a o žádosti o povolení trvalého pobytu sám rozhodnout, neboť po dobu soudního řízení ve věci azylu je stěžovatel pod ochranou azylového zákona a zákon o pobytu cizinců se na něho nevztahuje.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel proti napadenému rozsudku zejména namítá, že ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), hovoří o tom, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu mimo jiné po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, což není stěžovatelův případ, neboť on podal žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra. Podle stěžovatele nelze uvedené ustanovení vztahovat i na žaloby proti rozhodnutí ministra vnitra. Tuto skutečnost dle stěžovatele potvrzuje ustanovení § 49 odst. 2 správního řádu a dále pak ustanovení § 30 a § 32 zákona o azylu ve znění před. 1. 2. 2002. Stěžovatel se tak domnívá, že ode dne 2. 8. 2002, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ministra vnitra v jeho azylové věci, není žadatelem o udělení azylu, ačkoli proti tomuto rozhodnutí podal dne 27. 8. 2002 žalobu k vrchnímu soudu a na území České republiky tak pobývá v režimu zákona o azylu. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že nemá průkaz žadatele o udělení azylu ani vízum za účelem řízení o udělení azylu, ale naopak mu bylo dne 6. 11. 2002 žalovaným uděleno vízum za účelem strpění pobytu a vydán cestovní průkaz totožnosti, což rovněž nasvědčuje tomu, že stěžovatel není žadatelem o udělení azylu, ale je cizincem v režimu strpění pobytu. Na podporu své argumentace uvádí stěžovatel ustanovení § 97 písm. a) zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění, který dle jeho názoru striktně rozděluje cizince s uděleným vízem za účelem strpění pobytu od žadatele o azyl. Dále uvádí, že samotný žalovaný resp. OCP Most, ve svém dopise ze dne 23. 8. 2001, č. j. PSV-606/CMOY-10-2001 výslovně uvedl, že jelikož stěžovatel pobývá na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu tak není účastníkem řízení o azylu. Svůj právní názor opírá stěžovatel dále o v kasační stížnosti citovaná rozhodnutí ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie České republiky v Praze, která výslovně uvádí, že podání žaloby k soudu proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu není úkonem azylového řízení, ale pouze úkonem s azylovým řízením bezprostředně souvisejícím, a že udělení víza za účelem strpění pobytu není dokonce ani úkonem s azylovým řízením bezprostředně souvisejícím, neboť se uděluje na žádost účastníka. Dle názoru stěžovatele odporuje napadené rozhodnutí krajského soudu zásadě jednoty soudního rozhodování, neboť v rozhodnutích Městského soudu v Praze 7 č. j. Ca 89/2004 - 36 ze dne 27. 4. 2005, č. j. 11 Ca 107/2004 - 41 ze dne 14. 10. 2004 a č. j. 6 Ca 122/2004 - 32 ze dne 3. 12. 2004 je uvedeno, že poplatek za udělení víza za účelem strpění pobytu není nákladem azylového řízení, z čehož lze dle stěžovatele dovodit, že takovým úkonem není ani samotné udělení předmětného víza. Svůj právní názor opírá stěžovatel také o zákon o azylu ve znění platném od 13. 10. 2005, který stanoví, že právní postavení cizince pobývajících na území České republiky s uděleným vízem za účelem strpění pobytu se řídí zákonem o pobytu cizinců, a dále o ustanovení § 72 zákona o azylu ve všech zněních a ustanovení § 85 zákona o azylu za použití argumentu a maiori ad minus. Dle stěžovatele tak řízení, které mělo být žalovaným ukončeno před několika lety nepřiměřeně zasahuje nejen do jeho základního práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, (dále jen „Úmluva“), ale rovněž do základních práv a svobod celé jeho rodiny zaručených především čl. 8 odst. 1 a čl. 14 Úmluvy, neboť rodina stěžovatele je pod neustálým psychickým tlakem a nemůže

vést nerušený život, protože bez trvalého pobytu nemůže stěžovatel pracovat ani podnikat, ani pobírat dávky sociální péče.

V souladu s výše uvedeným stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušit, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti zastává názor, že nelze hovořit o nečinnosti orgánů cizinecké policie, neboť tyto nemohou rozhodnout o udělení povolení k pobytu, dokud není pravomocně skončeno řízení o azylu. Stěžovatel je považován za žadatele o udělení azylu až do dne pravomocného rozhodnutí soudu v rámci soudního řízení správního. K novelizovanému ustanovení § 78b odst. 5 zákona o azylu, které určuje, že právní postavení cizince pobývajícího na území s uděleným vízem za účelem strpění pobytu se řídí zákonem o pobytu cizinců na území České republiky, pokud tento zákon nestanoví jinak, žalovaný uvádí, že ustanovení § 31a zákona o azylu stanoví, že rozhodnutí ministerstva ve věci azylu nabývá právní moci dnem doručení, tím končí řízení o azylu, a žadatel přechází do režimu zákona č. 326/1999 Sb., pouze tehdy, pokud-li žadatel žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle ustanovení § 32 odst. 2 nebo žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu z důvodů podání žaloby nebo kasační stížnosti ve věci dočasné ochrany za předpokladu, že byl současně žalobě či kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Na podporu svého právního názoru uvádí žalovaný ustanovení § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu. Navrhuje tak kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Konkrétně stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, který na něho nahlížel jako na žadatele o udělení azylu, na kterého se zákon o pobytu cizinců nevztahuje.

Ze správního a soudního spisu k tomu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 10. 2000 požádal stěžovatel o povolení k trvalému pobytu v České republice oddělení cizinecké policie v Mostě, které na základě rozhodnutí nadřízeného orgánu věc postoupilo z důvodu podjatosti svých pracovníků oddělení cizinecké policie v Chomutově.

Ve své žádosti stěžovatel uvedl, že je žadatelem o azyl. Řízení o žádosti bylo podle ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu rozhodnutím č. j. SCPP-549-2/UL-VIII-01-2002 ze dne 6. 3. 2001 přerušeno a žadatel byl současně vyzván k doložení podmínek pobytu a předložení dokladů. V odůvodnění rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že stěžovatel pobývá na území České republiky na vízum za účelem strpění pobytu podle ustanovení § 73 zákona o azylu ve znění tehdy účinném. Správní orgán vzal při rozhodnutí o přerušení řízení v úvahu i skutečnost, že stěžovatel podal dvě žaloby týkající se jeho pobytu v České

republiky a rozhodnutí v těchto věcech budou pro správní orgán závazná. Dne 16. 7. 2001 podal stěžovatel podnět k pokračování v řízení o povolení trvalého pobytu, ve kterém uvedl, že nesouhlasí s přerušením řízení a naopak se domnívá, že jeho žádost o povolení trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců nemá nic společného s jeho žádostí o udělení azylu. Jeho podnět nebyl shledán důvodným a přípisem ze dne 16. 8. 001 mu bylo sděleno, že s ohledem na ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze v řízení pokračovat do té doby, než bude rozhodnuto o jeho žalobě ve věci udělení azylu. Dne 15. 7. 2002 podal stěžovatel opět podnět k pokračování v řízení, v němž uvedl, že doložil všechny požadované náležitosti a byla ukončena veškerá soudní řízení, která správní orgán považoval za předběžné otázky. Zdůraznil také, že bylo ukončeno řízení ve věci jeho žádosti o udělení azylu. Dne 2. 8. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí ministra vnitra ve věci stěžovatelovy žádosti o udělení azylu. Oddělení cizinecké Policie v Mostě tak zaslalo dne 5. 8. 2002 stěžovateli výzvu k zaplacení správního poplatku v částce 1000 Kč, na kterou stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od poplatku. Dne 26. 8. 2002 byl stěžovatel vyzván k doplnění své žádosti o povolení trvalého pobytu, a to předložením výpisu rejstříku trestů domovského státu. Dne 27. 8. 2002 podal stěžovatel k Vrchnímu soudu v Praze žalobu proti zamítavému rozhodnutí ministra vnitra ve věci azylu. Po nabytí účinnosti s. ř. s. tato věc byla předána k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který však o ní (spis. zn. 15 Az 260/2003) do 7. 9. 2005 tj. do doby vydání stěžovatelem napadaného rozhodnutí nerozhodl.

Žalobou proti nečinnosti podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu. Jde o žalobní institut k ochraně před nečinností správního orgánu, i když jeho prostřednictvím nelze dosáhnout vydání rozhodnutí nebo osvědčení o určitém obsahu. Ustanovení § 79 předpokládá nečinnost správního orgánu pouze ve vztahu k věcnému rozhodnutí. Osvědčení nemá povahu aktu aplikace práva, má informační povahu o skutečnostech v něm uvedených (s průkazní mocí dokládá určitou nespornou skutečnost). V obou případech je však předpokladem žaloby, že správní orgán má povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat.

Nejvyšší správní soud tak musí posoudit, zda Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že žalovaný nemohl o stěžovatelově žádosti o povolení trvalého pobytu rozhodnout, neboť ten byl v postavení žadatele o udělení azylu a zákon o pobytu cizinců se na něho nevztahoval.

Při posouzení této námitky soud vycházel z příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců vyjímá ze své působnosti mimo jiné ty cizince, kteří požádali Českou republiku o ochranu formou azylu, a azylanty, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak [ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Kdo všechno spadá do výše uvedené kategorie cizinců, stanoví ustanovení § 2 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého je cizinec, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, žadatelem o udělení azylu. Postavení žadatele má po dobu správního řízení o udělení azylu a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu (s. ř. s.). Z uvedeného tak vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva vnitra v jeho

azylové věci; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců (vyjma ustanovení, na která odkazuje zvláštní právní předpis, zejména právě zákon o azylu, nebo pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví něco jiného). Nejvyšší správní soud musí v dané věci poznamenat, že ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je součástí tohoto zákona právě s ohledem na zvláštní postavení osob, které žádají o ochranu formou azylu. Zákon o azylu, v jehož režimu se tyto osoby po dobu azylového řízení a řízení o žalobě nachází, jim totiž zajišťuje vyšší stupeň ochrany.

Stěžovatel namítá, že ustanovení § 2 odst. 3 zákona o azylu hovoří o tom, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu mimo jiné po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, což není stěžovatelův případ, neboť on podal žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra. Tuto skutečnost dle jeho názoru potvrzují ustanovení § 49 odst. 2 správního řádu a dále pak ustanovení § 30 a § 32 zákona o azylu ve znění před. 1. 2. 2002. S uvedeným výkladem stěžovatele však nelze souhlasit. V době, kdy probíhalo správní řízení ve stěžovatelově azylové věci, bylo přípustné podat proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení azylu rozklad, o kterém rozhodoval ministr. Jednou z podmínek pro podání správní žaloby bylo vyčerpání přípustných řádných opravných prostředků (ustanovení § 247 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002). Teprve proti konečnému rozhodnutí ve správním řízení pak bylo možné podat správní žalobu. Žaloba tak směřovala proti rozhodnutí ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, avšak žalovaným správním orgánem bylo zmíněné ministerstvo. Ministerstvo vnitra je ústředním orgánem státní správy v jehož čele působí člen vlády, tj. ministr vnitra (ustanovení § 1 zákona České národní rady č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky). Ministr vnitra tak není samostatným správním orgánem nadřízeným ministerstvu, jak se mylně domnívá stěžovatel, nýbrž stojí v čele tohoto ústředního správního orgánu. Správním orgánem, který v určité věci rozhodl, se v případě ústředních orgánů státní správy rozumí tento orgán, nikoliv jeho vedoucí, a to i když vedoucí ústředního orgánu státní správy rozhoduje o rozkladu proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy ve smyslu ustanovení § 61 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2003. V dané věci tak sice probíhalo řízení o žalobě stěžovatele směřující proti rozhodnutí ministra vnitra, avšak žalovaným správním orgánem bylo Ministerstvo vnitra a nikoliv ministr samotný. Hovoří-li pak ustanovení § 2 odst. 3 zákona o azylu o „žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podle zvláštního právního předpisu“ a odkazuje přitom na s. ř. s., je tímto míněna žaloba proti konečnému rozhodnutí ministerstva v azylové věci, tedy pokud právní úprava umožňovala podání rozkladu, je takovým rozhodnutím rozhodnutí o tomto rozkladu. Stěžovatel tak byl po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra v pozici žadatele o udělení azylu podle ustanovení 2 odst. 3 zákona o azylu. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani stěžovatelem namítané ustanovení § 49 správního řádu, které stanoví lhůty pro rozhodnutí ve správním řízení, ani ustanovení § 30 a § 32 zákona o azylu ve znění před. 1. 2. 2002, která určují, jakým způsobem se rozhoduje o rozkladu a v jaké lhůtě lze podat proti konečnému rozhodnutí ministerstva vnitra žalobu k soudu, a konečně ani přechodná ustanovení zákona č. 519/2002 Sb., která stanovují postup soudů a žadatelů o udělení azylu v souvislosti s přijetím s. ř. s. a reformou správního soudnictví. Z těchto ustanovení v žádném případě nevyplývá, že by ministr byl odlišným orgánem od ministerstva a nebo že by žadatel, který podá žalobu proti rozhodnutí ministerstva byl v odlišné pozici od žadatele, který podá žalobu proti rozhodnutí ministra. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je v dané věci rovněž nerozhodné, zda stěžovatel má průkaz žadatele o udělení azylu či nikoli. Podstatné v dané věci je, že stěžovatel požádal Českou republiku o ochranu formou azylu a v době

rozhodování Krajského soudu v Ústí nad Labem nebylo rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ve věci žádosti o azyl.

Obdobně nelze přisvědčit ani stěžovateli argumentaci ustanovením § 97 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., které je pro posouzení věci zcela irelevantní, neboť upravuje podmínky vydání povolení k zaměstnání cizinci, vykonávajícímu v České republice soustavnou vzdělávací nebo vědeckou činnost jako pedagogický pracovník nebo akademický pracovník vysoké školy nebo vědecký, výzkumný nebo vývojový pracovník ve výzkumných institucích. Dle názoru Nejvyššího správního soudu měl stěžovatel zřejmě na mysli ustanovení § 97 písm. g) citovaného zákona, které však na posuzovaný případ také nedopadá. Předmětné ustanovení upravuje podmínky při vydání povolení k zaměstnání cizinci, který je žadatelem o udělení azylu, nebo kterému bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, a na závěr, že stěžovatel má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do rozhodnutí o jeho žalobě v azylové věci, nemůže nic změnit

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce odvolávající se na novou právní úpravu tj. ustanovení § 78 b odst. 5 zákona o azylu ve znění platném od 13. 10. 2005, dle kterého platí, že postavení cizince pobývajícího na území České republiky s uděleným vízem za účelem strpění pobytu se řídí zákonem o pobytu cizinců, nestanoví-li zákon jinak. Jinak zákon stanoví v přechodných ustanovení, dle kterých se právní postavení cizince, o jehož kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nebylo dosud rozhodnuto, po dobu řízení o kasační stížnosti řídí dosavadními předpisy. V této souvislosti je nutné dodat, že argumentovat právní úpravou neúčinnou v rozhodné době není v tomto případě na místě.

Pokud jde o stěžovatelem namítané porušení zásady jednoty rozhodování českých soudů, jehož se měl napadeným rozhodnutím dopustit Krajský soud v Ústí nad Labem, je třeba konstatovat, že ve smyslu ustanovení § 12 s. ř. s. nepřísluší sjednocování judikatury krajským soudům, ale Nejvyššímu správnímu soudu, jakožto vrcholnému soudnímu orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Mimo výše uvedené je třeba doplnit, že stěžovatelem v kasační stížnosti citovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze, která si Nejvyšší správní soud vyžádal, neboť je stěžovatel ke kasační stížnosti nepřiložil, se nezabývala otázkou nečinnosti správního orgánu. Předmětem sporu bylo něco zcela jiného, a to, zda správní poplatek za udělení víza za účelem strpění pobytu osobě, která prokázala, že podala návrh k soudu proti rozhodnutí o neudělení azylu, je či není úkonem bezprostředně souvisejícím s azylovým řízením, a jde tedy o náklad, který nese ministerstvo. Ve všech stěžovatelem citovaných rozhodnutích Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobami napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, napadená rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve svých zrušovacích rozhodnutích pouze konstatoval, že pokud by žalovaný v dalším řízení dospěl k závěru, že povinnost zaplatit správní poplatek za udělení víza za účelem strpění pobytu poté, kdy je u soudu napadeno rozhodnutí o azylu, by nemohla nastat bez toho, aniž by azylové řízení proběhlo a bylo vydáno azylové rozhodnutí, platilo by, že jde o náklad, který s azylovým řízením souvisí. To by však pro závěr o tom, že jde o náklad, který nese ministerstvo, nedostačovalo, protože ustanovení § 34 tehdy účinného zákona o azylu stanovilo, že musí jít o náklad, který s azylovým řízením nikoli pouze souvisí, ale musí s ním souviset *bezprostředně*. V dané věci tak bylo dle názoru Městského soudu třeba posoudit, zda pravomocné rozhodnutí v azylové věci bylo či nebylo jedinou příčinnou vzniku povinnosti zaplatit správní poplatek, či zda za další příčinu nelze považovat to, že žalobce podal návrh k přezkoumání azylového řízení k soudu.

S ohledem na výše uvedené nemají na posuzovaný případ žádný dopad ani v kasační stížnosti citovaná rozhodnutí ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie České republiky v Praze.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani stěžovateli argumentaci ustanovením § 72 a § 89 zákona o azylu, na základě které dovozuje, že žadateli o azyl nesmí nic bránit v získání povolení k trvalému pobytu v průběhu azylového řízení, pokud splňuje požadavky k jeho získání stanovené zákonem o pobytu cizinců, neboť v souladu s ustanovením § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o azylu je cizinec, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, žadatelem o azyl, přičemž toto postavení má po dobu správního řízení o udělení azylu až do doby rozhodnutí o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva v jeho azylové věci a zákon o pobytu cizinců jej po tuto dobu vyjímá se své působnosti.

Stěžovatel také zdůrazňuje, že on i jeho rodina jsou diskriminováni, a jejich základní práva a svobody jsou porušovány, a to pouze z důvodu, že stěžovatel nemá udělen trvalý pobyt. Ani s touto jeho námitkou nemůže zdejší soud souhlasit. Jak již je uvedeno výše, všichni cizinci, kteří požadují udělení azylu, jsou zásadně vyňati z působnosti zákona o pobytu, a to až do rozhodnutí o jejich žalobě v azylové věci. Je tomu tak proto, aby byl zajištěn vyšší stupeň ochrany pro cizince, kteří naplňují, nebo by mohli naplňovat některý z důvodů pro udělení azylu. Rovněž je z povahy věci vyloučeno udělení azylu a zároveň i povolení trvalého pobytu. V uvedeném ustanovení tak nelze bez dalšího spatřovat diskriminaci stěžovatele ani porušení jím namítaných článků Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Také je třeba zdůraznit, že předmětem řízení u krajského soudu nebyl přezkum rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu stěžovateli, nýbrž jím namítaná nečinnost správního orgánu, která však nebyla shledána.

Ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu, aby uložil správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, pokud je správní orgán nečinný, a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Nečinností pak rozumíme situaci, kdy správní orgán nekoná, přestože mu to zákon ukládá. Jak ale vyplynulo z výše uvedeného, v daném případě byl stěžovatel žadatelem o udělení azylu, a zákon o pobytu se na něho nevztahoval. Zákon tak neumožňoval žalovanému o žádosti rozhodnout. Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění tvrzeného důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele v části, v již se domáhal uložit žalovanému povinnost končit správní řízení ve věci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, zamítl jako nedůvodnou.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní

služby - převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu